

V I R O

Nobilissimo, Amplissimo atque Consultissimo Dn.

ZACHARIÆ STENGLIN.

INCLVTÆ REIP. FRANCOVRTENSIS CONSILIARIO

ac Syndico seniori &c. Domino ac Patrono suo multis
nominibus colendo.

Audabs re veneranda antiquitas, Nobilissime, Amplissime atque Consultissime Domine, dicere solita est, *Deus & Natura nil faciunt frustra*. Nimirum sapientissimus ille rerum Conditor statim ab ipso mundi exordio ac in Paradyso non tantum herbis ac plantis, sed & arboribus vim suam occultam insevit, ut homini tum ad delectationem tum ad ciborum ac ædificiorum, nec non contra hyemis inclementiam atque vim frigoris seruirent, ac quamvis sub autumnum foliis priuentur, hyemis verò tempore planè emortuæ videantur, tamen ingenita earum vis atque in ipsis delitescens succus sub initium amœnissimi veris denuò sese exferit, ut pristino restitutæ vigori frōdescere, virescere ac quasi rejuvenescere videantur. Quam quidem vicissitudinem atque curam divinam etiam saniores Ethnici agnoverunt, ut inter alios Seneca Tragicus alicubi admirabundus exclamet:

*O magna Parens Natura Deum,
Tuque igniferi Rector Olympi
Qui sparsa cito sidera mundo
Cursusq; vagos raris astrorum,
Cæleriq; polos ordine versas,
Cur tibi tanta est cura pœrennes
Agitare vias ætheris alti?
Ut nunc canæ frigora brumæ
Nudent sylvas; nunc arbutis
Redeant umbræ; nunc æstivi
Colla Leonis Cererem magno
Fer vore coquant viresq; suas
Temperet annus?*

Atque Arborum plantationi olim ne Reges quidem ac Monarchæ operam dare haud dedignati sunt: Nam quum Lyfander Lacedæmoniorum Dux, teste Cicerone, ad Cyrum juniorem, Persarum Regem, venisset, in hortum ductus, admiratus & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum